Masumiyetin ölümü

Kemal ÖZTÜRK, 30/10/2026

https://www.yenisafak.com/dusunce-gunlugu/masumiyetin-olumu-4868321

Ölenin Cevat Ağabey değil, "davanın masumiyeti" olduğunu tabutunu sırtladığımızda fark ettik. Gözyaşlarımız, ömrünü İslam'a, fikre, kültüre adamış birinin yokluğuna ve onun temsil ettiği samimiyetin ve yüzlerce yıldır yazılıp gelen muazzam hikâyenin bozulan kısmınaydı.

Cevat Özkaya'nın ölümü neden hepimizi çok etkiledi? Çünkü Cevat Ağabey gençlik yıllarımızın masum, idealist ve samimi günlerini temsil ediyordu, hiç bozulmadan 73 yaşına kadar öyle yaşadı. "Dava" dediğimiz ve uğruna gençliğimizi harcadığımız o günlerin en belirgin yüzüydü. 73 yıl boyunca o masum hikâyenin, o idealist yürüyüşün, samimiyetin sembol ismiydi bizim için. Öldüğünde işte o masum ve idealist günlerimizin, gençliğimizin öldüğünü düşündük. Hepimiz birden yaşlandık. Çünkü Cevat Ağabey'in ya da onun gibi temiz kalmış birkaç büyüğün yanına gittiğimizde, biz bıyıkları yeni terlemiş idealist gençler, onlar aklı başında yol gösteren "ağabey" rolüne dönüveriyordu, ortam birden seksenlerin, doksanların o güzel günlerine benziyordu. Huzur bulup mutlu oluyorduk onlarla konuşurken. Sanırım değiştiğimizi, kirlendiğimizi, masumiyetimizi kaybettiğimizi onların yanında unutuyor, bu yüzden rahatlıyorduk.

GENÇLİK YILLARIMIZIN MASUM HATIRALARI DA ONUNLA GİTTİ

O gün tabutu başında Cevat Ağabey gibi hâlâ samimiyetini ve masumiyetini koruyabilmiş, saçları, sakalları kar beyazına dönmüş diğer ağabeyleri gördüğümüzde, tüm o masum hikâye yeniden gözlerimizin önünden geçti, gitti. Ölenin Cevat Ağabey değil, "davanın masumiyeti" olduğunu tabutunu sırtladığımızda fark ettik. Gözyaşlarımız, ömrünü İslam'a, fikre, kültüre adamış birinin yokluğuna ve onun temsil ettiği samimiyetin ve yüzlerce yıldır yazılıp gelen muazzam hikâyenin bozulan kısmınaydı. İmtihanını iftiharla geçmiş Cevat Özkaya eller üzerinde, tekbirlerle uğurlanırken, geride kalan bizler, keder ve hüzne mahkûm edilmiş hâlde evlerimize döndük...

Masumiyetin ölümü... Tam olarak hissettiğim buydu cenazenin başında... Gençlik yıllarımızın masum tüm hatıraları Cevat Özkaya'nın o mütebessim yüzünde saklanmıştı bugüne kadar. Öldüğünde o masum hatıraları aldı gitti sanki, kala kaldık öyle tek başımıza. O yüzden çocuk gibi ağladık hepimiz. Babalarını, annelerini kaybedenler ne kadar büyük yaşta olursa olsun çocuk gibi ağlarlar, çünkü çocuk gibi hissediyorduk kendimizi onların yanında.

Çocuk gibi masum, hesapsız, plansız, doğal ve içten...

BÜYÜK BİR HİKÂYENİN KÜÇÜK BİR PARÇASINI YAZIYORDUK

Beyazıt Meydanı'nda başörtüsü yasağını protesto ederken polisten yediğimiz dayağın acısı, cop yemekten kaçarken korkumuz, Süleymaniye'nin, Fatih'in ara sokaklarındaki saklanmalarımız çok gerçek, çok masum, çok doğaldı. Ne "selfie" çekmiştik ne fotoğraf ne de o eylemden kişisel bir beklentimiz olmuştu. Amerika'yı, İsrail'i, Rusya'yı protesto ederken jeopolitik dengelerin, devlet çıkarlarının, ekonomik beklentilerin çelişkileriyle ideallerimiz arasında ezilmemiştik henüz. Öylece idealist bir heyecanla kendi yaptığımız bayrakları yakmış, adam akıllı dayak yemiştik polisten. Yediğimiz dayağın hesabını yapmamış, sonradan bunu bir faydaya dönüştürmeyi düşünmemiştik.

Elektrik direklerine gizlice tırmanıp Millî Görüş'ün parti bayraklarını asanların bir gün il başkanı, meclis üyesi, milletvekili olma planları yoktu. Gece vakti duvarlara asılan korsan afişlerinin, yazılan sloganların, ağaçlara asılan pankartların tamamı karşılık beklenmeden yapılmıştı. Ne bir yemek ne harçlık ne de iş vaadi vardı bizim için. Ne yaparsak yapalım, çocuklar gibi masum, doğal bir idealist güdüyle yapıyorduk.

Yeni terlemiş sakalları uzatmanın, Filistin poşusu takmanın, yeşil parka giymenin, başörtüsü takmanın, evlere Kelime-i Tevhid posteri asmanın sebebi moda değil, bir kimlik belirtisiydi. O kimliği ifade etmenin karşılığı ise dünyevi değil, daha ulvi bir beklentiydi.

"Romantik devrimciler, İslamcılar, sofiler, müritler, cemaat mensupları, partililer"... Türlü türlü isimleri olanlar, toplamda bir büyük hikâyenin küçük bir parçasını yazıyordu aslında.

BU HİKÂYE BÖYLE BİTMEMELİ

Mehmet Akif'in emperyalizmin darbesiyle dağılan imparatorluğa yaktığı ağıtlar, Süleyman Hilmi Tunahan'ın tek parti zulmüne karşı gizlice öğrettiği Kur'an-ı Kerim dersleri, Seyyid Kutup'un şiirsel devrimciliği, Akıncıların cesaretini anlatan efsaneler, Millî Görüş'ün bitmek tükenmek bilmeyen siyasi mücadelesi, Menzil'in, Çarşamba'nın, Erenköy'ün, İskenderpaşa'nın camilerde, dergâhlarda verdikleri vaazlar... Tümü var olmaya çalışan koca bir camianın birbirinden bağımsız ama aynı duygu ve ideallerle verdiği mücadele örnekleriydi. Adı konulmamış ortak kuralları vardı hepsinin: Davaya zarar verme, Müslümanlığın adını lekeleme, toplumun saygısını yitirme, dürüst ve emin ol...

Kavgaları hesapsız, iyilikleri karşılıksız, sevgileri masumdu...

Cevat Özkaya bu büyük camianın içinde küçük bir grubun ağabeyi idi ama diğer ağabeylerden farklı değildi. Gençleri yetiştirmek için, hakikatin bulunması için, adaletin sağlanması için ve İslam'ın hâkim olması için ömürlerini feda eden yüzlerce ağabeyden biriydi Cevat Özkaya. Aslında bir semboldü, bir imgeydi, bir dönemi, bir duyguyu, bir hikâyenin sayfalarını temsil ediyordu ve onlarca yıldır hiç değişmemişti. O gidince geride kalan bizler ne kadar değiştiğimizi ne kadar masumiyetimizi kaybettiğimizi fark ettik sanırım.

"Bu hikâye böyle bitmemeli" diyerek galiba kendimize daha çok ağladık.